

[Nathalie Lind]

dring, som socialministeren nu vil nedbryde og dermed efter min mening begå en alvorlig uretfærdighed over for grupper af mennesker. I 1969 enedes et enigt folketing om, at alle forældre – uden hensyn til trang – der påtog sig den opgave i hjemmet at forsørge deres syge eller handicappede barn, skulle have dækning for merudgifterne herved. Man skønnede dengang, at ekstraudgiften var nogle hundrede tusinde kroner, og selv om inflationen har virket, er der et stort spring op til de 10 mill. kr., socialministeren nævner vil kunne spares ved at ændre denne regel.

Jeg vil gerne spørge socialministeren, når man nu siger, der kan spares dette beløb: hvilket kriterium lægger man til grund? Socialministeren siger i fremsættelsestalen – jeg synes ærligt talt ret køligt, uden ret megen forståelse for de vanskeligheder, disse forældre står over for – at økonomisk velfunderede forældre så vidt muligt selv skal bidrage til udgifterne i forbindelse med deres barns opvækst. Jeg har kigget på lovforslaget, jeg har kigget på bemærkningerne, men jeg får egentlig ikke noget svar. Er det socialindkomsten, der gælder her? Er det en husstandsindkomst? Når jeg spørger, er det mere af trang til at få det oplyst, for min principielle holdning er, at vi ikke bør genindføre gammeldags socialforsorg på dette område. Jeg har ikke tid til at komme ind på alle argumenterne.

Det andet, jeg ville tage op, er langt ældre end det, jeg nævnte her, nemlig invaliditetsydelsen. Vi kender den protest, der er kommet – og jeg forstår den fuldt ud – fra Landsforeningen af Vanføre. Det er meget selvmodsigende, at nu skal man på FN-basis lave et handicapår og hjælpe de handicappede, og vi kan holde mange kønne taler, men i praksis vil vi forringe deres forhold.

Jeg er dybt uenig med socialdemokratiets ordfører, der taler om, at når den pågældende har tjent en indtægt på 125.000 kr., så skal man begynde at regulere invaliditetsydelsen, og den skal falde bort omkring 160.000 kr., for der findes raske mennesker, der tjener mindre. Sådan kan man efter min mening anstændigvis ikke argumentere. Man må se på, hvordan er den, der tjener 125.000 kr. og er rask, stillet i forhold til den handicappede, der tjener det samme, tit ved en overmenneskelig indsats. Man kan jo ikke få invaliditetsydelsen eller plejetillægget – eller

bør i hvert fald ikke kunne få det – medmindre man er handicappet, medmindre man er invalid. Man overvinder sine handicap og i stedet for at hengive sig til en vegeerende tilværelse påtager man sig et arbejde og tjener sit brød. Det, som invaliditetsydelsen skal dække, er merudgifterne.

Derfor er jeg på begge disse punkter helt uenig, og jeg tror, jeg kan tale på mit partis vegne, når jeg fremfører de synspunkter, der her er ført frem.

Socialministeren (Ritt Bjerregaard):

Det har på mange måder været principper, der har været trukket frem i debatten her i dag. Men det forekommer mig, at den egentlig også har været skæv, sådan som den må blive, når man fra venstre og konservativ side alene beskæftiger sig med de besparelser, der er lagt frem fra regeringens side, uden at have bare et enkelt sideblik til de besparelser, man selv tidligere i så rigt mål er kommet frem med. Hvad hed det i de forhandlinger, der foregik med regeringen? Det hed flere besparelser, større nedskæringer, og der måtte kunne findes mere inden for den sociale sektor, end regeringen selv havde foreslået. I dag hedder det så, at det er sandelig meget betænkeligt, det vil gå ud over dem, der modtager invaliditetsydelsen, som fru Nathalie Lind her talte så manende om før. Lægeafgift, og hvad der ellers har været, og sammenhængen med vore systemer forsvinder ganske og aldeles i den debat. Det er måske ikke så mærkeligt, men det er alligevel nødvendigt at trække det frem.

Det er da klart, og det er det også for socialdemokratiet, at man ikke kan gennemføre sociale besparelser, uden at det rammer de mennesker, der har modtaget sociale ydelser. Det rammer selvsagt ikke de mennesker, der aldrig har modtaget dem. Hr. Brixtofte har nogle gange haft nogle små hib i retning af dem, vi ikke ramte, som aldrig nogen sinde havde modtaget sociale ydelser. Nej, det gør vi ikke. Det, vi tager fat på, er en regulering i forhold til de mennesker, der har modtaget de sociale ydelser, og her er der selvfølgelig tale om en forringelse. Det er der, hver gang vi sparer og skærer ned på det sociale område. Regeringen har lagt nogle principper til grund for en sådan besparelse, og vi diskuterer i dag socialindkomsten som grundlag for